

Beretningen, der vil kunne udarbejdes i tilslutning til de i Kommissionens årsrapport indeholdte oplysninger, vil således — udover nødvendige ajourføringer af de i årsrapporten indeholdte oplysninger — kunne koncentreres om Danmarks politik i EF og virkningerne i Danmark af medlemskabet.

Redegørelserne om Danmark og EF (de såkaldte gule rapporter), som er udarbejdet i 1968 med senere årlige supplementsbind, vil blive udgivet til og med 1972 og videreført med Kommissionens årsrapporter, hvad angår deres funktion som håndbog over EF-samarbejdet. Set i forhold hertil vil beretningen i henhold til § 6, stk. 1, i lovforslaget blive af væsentlig mindre omfang og med et mere fremadrettet indhold. Der bør imidlertid næppe lægges for stramme regler for formen og indholdet af beretningen, som bør kunne tilpasses udviklingen og de særlige behov, som måtte melde sig.

Spørgsmål 3:

Med hvilken begrundelse foreslår ministeren, at underretning i henhold til § 6, stk. 2, for alle forslags vedkommende skal ske til det samme udvalg og ikke efter vurdering af det enkelte forslags indhold til det stående udvalg, der er mest sagkyndigt?

Svar:

Bestemmelsen i § 6, stk. 2, hvorefter regeringen underretter et af folketingets nedsat udvalg om forslag til visse rådsbeslutninger, indebærer ikke, at alle sådanne forslag nødvendigvis skal behandles af ét og samme udvalg (markedsudvalg).

Spørgsmål 4:

Kan ministeren oplyse, på hvilket stadium af sagsbehandlingen i EF et forslag vil blive forelagt det nævnte udvalg?

Svar:

Forslag til rådsvedtagelser hidrører i næsten alle tilfælde fra Kommissionen. Når et sådant kommissionsforslag fremsendes til Rådet, behandles det først af De faste repræsentanters Komité, der ifølge fusions-traktatens art. 4 forbereder Rådets beslutninger. Endvidere sendes det i de tilfælde, hvor traktaterne foreskriver dette, til høring i Det europæiske Parlament og i Det økonomiske og sociale Udvalg.

Forslag, der undtagelsesvis ikke hidrører fra Kommissionen, vil ligeledes forinden behandling i selve Rådet normalt blive genstand for drøftelse i De faste repræsentanters komité.

Den underretning til et af folketingets nedsat udvalg, som efter § 6 skal finde sted, vedrører efter bestemmelsen i stk. 2 forslag til vedtagelser, dvs. at den i princippet skal ske inden vedtagelsen i Rådet.

Normalt bør underretning af folketinget ske på det tidspunkt, hvor forslaget bliver oversendt til Rådet til behandling i De faste repræsentanters Komité. Dog vil der i praksis være tilfælde, hvor forslagene kan og bør sendes til udvalget, inden de er tilgået Rådet eller De faste repræsentanters Komité.

Spørgsmål 5:

Kan der forekomme forslag til kommissionsvedtagelse, som også bør forelægges udvalget?

Svar:

Kommissionsvedtagelser er undtaget fra pligten i § 6, stk. 2, bl. a. fordi medlemslandenes regeringer ved kommissionsvedtagelser ikke altid får underretning på forhånd om forslag hertil.

Medens det i alle væsentlige spørgsmål er Rådet, der har beføjelse til at vedtage bindende retsakter (forordninger, direktiver og beslutninger), tillægger traktaterne i et begrænset omfang Kommissionen en tilsvarende beføjelse, ligesom Rådet i mange tilfælde har delegeret beføjelser til Kommissionen til at fastlægge nærmere gennemførelsesbestemmelser til Rådets retsakter. Kommissionens beføjelser i så henseende vedrører navnlig landbrugsområdet, administrationen af fællestariffen og konkurrenceretten.

Der er således tale om tekniske spørgsmål, som man ikke har anset det for værende i folketingsudvalgets interesse at få forelagt. Skulle det mod forventning blive foreslået at overlade vigtigere spørgsmål til Kommissionens afgørelse, er man indstillet på at drøfte sådanne spørgsmål med udvalget, forinden det besluttes at overlade dem til Kommissionens afgørelse, som medlemslandene jo derefter ikke har indflydelse på.